

KOM MET ME MEE

JORDI NOPCA

Vertaling: Pieter Lamberts en Joan Garrit

zirimiri press

Voor opa Josep, die nooit helemaal weg zal zijn

Inhoud

Ga niet weg	9
Verlovingsring	43
De pantenvrouw uit Oklahoma	59
Àngels Quintana en Fèlix Palme hebben problemen	71
Een man met toekomst	97
Auteursfilm	115
Zwitsers zakmes	127
We hebben elkaar	169
De buurvrouwen	183
Kaarsen en tunieken	199

Ga niet weg

In de etalage rustte een mooie vrouw
uit op een springmatras.

BORIS VIAN, *Het schuim der dagen*

Vandaag is het 5 januari, de laatste dag van het kerstwinkelseizoen. Vannacht zullen de Drie Koningen sommige huizen binnenglippen om ze met cadeaus te vullen en overmorgen begint de uitverkoop. In Bulevard Rosa aan de Passeig de Gràcia zijn de meeste winkels de hele dag afgeladen vol geweest. Zelfs tussen twee en vier uur 's middags, etenstijd, was de stroom klanten aanzienlijk. Zoals elke dag de afgelopen drie weken zijn er om vijf uur twee meisjes in rode T-shirts verschenen op het centrale pleintje van de winkelpassage. Ze hadden twee ketels bij zich, die ze in een nephouten kraampje hebben neergezet. Toen ze binnenkwamen, is het rood van de T-shirts en de jonge leeftijd van de draagsters dusdanig opgefallen dat een aantal kopers de winkels verliet om voor het kraampje een rij te vormen. Ze hadden genoeg tijd gehad om de les te leren: het was vijf uur 's middags, het ideale tijdstip voor een gratis slokje warme chocola. Een van de meisjes had er niet eens twee minuten voor nodig om het rolluik van het kraampje op te trekken, maar toen ze daarmee

klaar was, stond er al een half dozijn mensen met het voornemen om van de promotie te profiteren, die exact vier uur en zevenenvijftig minuten later zou stoppen. Over twee dagen moeten de meisjes zich verantwoorden tegenover de man die ze had aangenomen: tijdens het kerstwinkelseizoen zullen ze bijna vierduizend porties warme chocola hebben uitgedeeld, een groot succes.

Vanwege de gunstige ontvangst van de promotie hebben ze in al die tijd nauwelijks reclame hoeven maken. Dat wel, af en toe hebben ze de rij dorstige mannen, vrouwen, grootouders en kinderen om geduld moeten vragen. ‘Het duurt vijf minuten voordat de ketel warm genoeg is.’ Altijd wanneer ze dat zeggen, gaan er twee of drie mensen weg. Maar vandaag laat niemand zich kennen. De chocola is een noodzakelijke beloning voor de moeite van de laatste aankopen.

Miriam observeert de reclamestunt vanachter de toonbank van de piepkleine kledingzaak waar ze werkt. Vandaag zou het haar laatste dag zijn geweest, maar afgelopen zaterdag heeft de eigenaresse haar laten weten dat ze tot eind januari op haar rekt.

‘Deze uitverkoop wordt fantastisch. Je zult het zien. Ik denk dat ik zelfs nóg zo’n meisje als jij moet aannemen,’ had ze haar beloofd.

Ze had ja geknikt. Het was de eerste keer dat ze in een kledingzaak werkte, en ze nam de woorden van de eigenaresse in zich op alsof ze de mis van een priester waren in een minder goddeloze tijd dan de huidige. Toen ze thuiskwam, probeerde ze die doctrine te vergeten, die ze eigenlijk stom vond – waarom zou ze haar ‘meisje’ noemen, als ze haar zonder consideratie behandelde? –, en stortte zich op de digitale jacht:

terwijl ze de mogelijkheid afwachtte om universitair docente Kunstgeschiedenis te worden, probeerde ze een baantje in een museum of in een galerie te vinden. Ze kon nog rekenen op financiële steun van haar vader, een befaamd historicus, maar sinds een paar maanden voelde ze de behoefte om zonder zijn hulp rond te komen. Daarom had ze, het beu om via vacaturesites curricula op te sturen, begin december besloten om haar geluk bij winkels te beproeven. Via hetzelfde internet dat haar niets opleverde wat ook maar in de buurt van haar opleiding kwam, was ze met weinig inspanning bij de winkel in Boulevard Rosa terechtgekomen, waar ze uiteindelijk zou worden aangenomen. Tijdens een ultrakort sollicitatiegesprek had de eigenaresse vastgesteld dat ze bruikbaar Engels en Frans sprak en, vooral, dat haar uiterlijk ideaal was voor de plek waar ze zou werken. Ze had groene ogen, een vlotte glimlach, een slanke taille en lange benen, waarvan de klanten zouden genieten steeds als ze vanachter de toonbank moest komen en de zaak doorlopen om een broek te halen of als ze op het huishoudtrapje moest gaan staan, waarmee ze bij de toilettassen in schreeuwerige kleuren kon komen, die op het bovenste schap van de stellingkast met accessoires stonden.

Sinds eind oktober woonde Míriam alleen in een uitgewoonde flat in Sant Antoni. Ze had het feit dat ze een baantje had, gevierd met een fles cava die Ramon, haar ex, niet had meegenomen toen hij was weggegaan. Nadat ze twee glazen had gedronken, had ze haar vader gebeld om hem het goede nieuws te vertellen. Hij had haar netjes gefeliciteerd, had haar op het hart gedrukt dat ze ‘werk moest blijven zoeken’ en had haar beloofd dat hij op een dag zou langskomen. Het was

onduidelijk of dat in haar flat of in de winkel zou zijn. Hij had noch het een, noch het ander gedaan, misschien omdat hij het wel genoeg vond dat ze elkaar op tweede kerstdag hadden gezien, tijdens een etentje met haar grootouders in een duur restaurant in Sarrià. De avond dat ze had gebeld, had haar vader opgehangen en was rustig doorgedaan met zijn essay over de Slag om Martorell, 1641, dat hij over een paar jaar wilde publiceren. Ze had de rest van de cava in een hoekje van de koelkast gezet. De fles staat er nog, halfvol en compleet verschaald. Wanneer Míriam de koelkast opent en haar ziet, moet ze aan Ramon denken. Er komen alleen maar slechte herinneringen in haar op: de laatste dagen dat ze samenwoonden, kil en gespannen, een doodstrijd; hun laatste ruzie, waarin de *waarheid* aan het licht was gekomen, die al wekenlang in de lucht hing: soms ontmoette hij 's middags, voor hij naar huis kwam, een architecte. 'Het is waar hè, Ramon? Klootzak!'; of de ochtend dat hij zijn koffers had gepakt om voor altijd te verdwijnen. Het regende pijpenstelen, en het aantal voetsporen in de gang groeide met het aantal keren dat hij van de auto naar hun huis liep. In plaats van het parket schoon te maken, had Míriam er de voorkeur aan gegeven de afdruk van de klootzak uit zichzelf te laten verdwijnen. Ze had tot het weekend gewacht om Ramon in de flat uit te wissen. Die avond, ze was tot in de puntjes verzorgd om met haar vriendinnen uit te gaan – in principe bereid om wat dan ook met wie dan ook te doen – had ze een vuilniszak met spullen die ze met haar ex-vriend associeerde en die ze geen minuut langer meer om zich heen verdroeg, naar beneden gebracht. Ze had die naast de afvalcontainer gezet, voor het geval iemand een grammfoonplaat van Kiss, Dire Straits

of Joe Cocker wilde pikken of een actiefilm uit de jaren negentig, de halogeenbureaulamp of het schort dat hij haar cadeau had gedaan toen ze twee weken samenwoonden. Ze was om vier uur 's nachts thuisgekomen, alleen, en nadat ze had vastgesteld dat de vuilniszak totaal geplunderd was, had ze ernaast een deel van de alcohol die ze had gedronken uitgekotst.

Twintig minuten nadat de twee meisjes zijn begonnen met het uitdelen van glaasjes warme chocola, verlaat een van hen het kraampje om een derde ketel te gaan halen in de bestelwagen van het bedrijf, die in een parkeergarage bij Bulevard Rosa staat. Met een beetje geluk zal een van de veiligheidsbeambten, van wie het in de winkelpassage wemelt, aanbieden om de last te dragen. 'Zal ik je helpen, schoonheid?' In de korte tussenpozen dat Míriam niemand hoeft te helpen, bekijkt ze de reclamestunt aandachtig. Het is pas halfzes, en vandaag heeft ze bijzonder veel omgezet, maar dat laat haar koud. Het duurt nog een halfuur voordat haar Robin Hood komt, maar nu al zweten haar handen en trilt een van haar oogleden. Het eerste symptoom was normaal als ze een jongen die ze leuk vond zou ontmoeten. Het tweede deed zich alleen maar vlak voor een belangrijk tentamen voor of als ze haar moeder in het dorp opzoekt. Ze zat er niet echt mee, want ze wist dat die symptomen zouden verdwijnen zodra die jongen kwam.

Ze noemt hem Robin Hood, omdat hij een intelligente blik heeft, klein is en ze het idee heeft dat er wel eens een held in hem verborgen zou kunnen zitten. En ook vanwege zijn standvastigheid. Sinds hij negen dagen geleden uit het niets opdook, verlegen en vastbesloten om een halsketting voor zijn

jongere zus te vinden, is hij elke middag naar de winkel gekomen, behalve op 1 januari, een feestdag.

‘Het is een kleine moeite. Ik kom hier toch langs. En zo krijg je een beetje afleiding,’ heeft hij meer dan eens gezegd, met een vage glimlach, die vertrouwen wilde wekken.

Langskomen, op weg waarheen? Dat zou ze hem hebben gevraagd, ware het niet dat ze aanvoelde dat het heldendom van haar Robin Hood iets met deze route te maken had. Het was hetzelfde soort voorgevoel waardoor ze, toen ze Kunstgeschiedenis studeerde, wist dat Egon Schiele jong gestorven was en dat Vladimir Majakovski zelfmoord had gepleegd. Als alles goed ging, zou ze tijd hebben om erachter te komen waar Robin heen ging.

Miriam liet zich bekijken, beschermd door de toonbank van de winkel, terwijl ze haar handen aan het glaasje warme chocola warmde dat hij haar heel welgemanierd had gebracht. Het mooiste aan hem vond ze zijn ogen, expressief en hazelnootbruin, en zijn handen, fijn en vol aderen die nauwelijks opvielen.

Op de eerste dag had hij de halsketting gekocht die zij het mooiste vond.

‘Hoe oud is je zus?’ vroeg ze hem, terwijl ze koopwaar opdreepte uit piepkleine laatjes, die vaak klemden (gelukkig gebeurde dat nu niet).

‘Tweëntwintig. Nee, drieëntwintig.’

‘Drieëntwintig. En heb je haar nooit eerder een sieraad cadeau gedaan?’

Robin Hood sperde zijn ogen overdreven wijd open: de enige sieraden die hij waarschijnlijk had gezien, waren in handen van de armen terechtgekomen, na een aanval op een feodale heer die zich tot hebzucht had verlaagd.

‘Nee ... Ik weet het niet meer.’

‘Als je er haar een cadeau hebt gedaan, dan weet ik zeker dat je het je ...’

‘Ik heb een keer oorbellen voor haar gekocht. Jaren terug. Twee zilveren vogels.’

‘Ze houdt dus van dieren.’

‘Vooral van vogels.’

Míriam liet hem een halsketting met drie zwaluwen met gespreide vleugels zien, die boven op de borst zouden vallen. Hij haalde zijn wenkbrauwen op. Hoe oud zou die verkooptster zijn? Achtentwintig? Misschien dertig?

‘Ik heb ook deze,’ ging ze verder, terwijl ze uit de toonbank een hanger met een dik roodborstje haalde. ‘Die is leuk, hè?’

‘Tja.’

Maar Robin Hood hield zijn gezicht in de plooi. Met een dier hoefde ze niet aan te komen. Na een paar barokke opties liet Míriam hem een minimalistische halsketting zien, met een verguld plaatje in het midden, sereen en majesteitelijk.

‘Die is heel bijzonder,’ zei hij.

Míriam stemde in door twee keer ja te knikken. Ze slikte op tijd de woorden in die haar zouden hebben verraden: het is mijn lievelingshalsketting.

‘Denk je dat ze het wat vindt?’

‘Als ze een goede smaak heeft ...’ zei ze en glimlachte. ‘Als ze hem niet leuk vindt, kan ze hem zonder problemen ruilen. In principe binnen twee weken, maar binnen een maand kan ook.’

Robin Hood was tevreden met het advies en betaalde met een creditcard, waardoor Míriam de naam van de klant kon lezen: Antoni. Ze sloeg die in een hoekje van haar hersenen

op, terwijl hij de pincode van zijn creditcard intikte. Die zag ze ook, maar ze vergat hem meteen weer.

‘Dankjewel,’ zei ze toen ze hem de creditcard en een kopie van de pashouderbon teruggaf.

‘Jij bedankt.’

Robin Hood had zich kunnen omdraaien om voor altijd te verdwijnen. Hij maakte aanstalten om weg te gaan, maar hij knikte alleen met zijn hoofd in de richting van het pleintje, waar de twee meisjes van de reclamestunt glaasjes warme chocola uitdeelden. Er stond een rij van meer dan twintig personen.

‘Wat een hoop mensen,’ zei hij met ingehouden minachting.

‘Zo gaat dat elke middag. Ze delen gratis glazen warme chocola uit.’

‘Interessant.’

Robin Hood had een hekel aan chocola. Hij kreeg er hoofdpijn van. Hij wilde een sarcastische opmerking maken, maar Míriam was hem voor.

‘Als ik niet moest werken, zou ik waarschijnlijk ook elke dag in de rij gaan staan. Warme chocola, wauw! Daar ben ik dol op.’

Míriam was gek op zoetheid, maar dat ging goed samen met haar academische toewijding aan het werk van Lucian Freud. Het slappe, walvisachtige vlees van de portretten van de Engelse schilder had haar zo geboeid dat ze er haar masterproef aan had gewijd. Zo had ze ook, toen ze nog bij haar ouders woonde, elk huishoudelijk karweitje op zich genomen – de vaat doen, was ophangen, de vuilniszak naar beneden brengen – voor een extra stuk taart of extra koekjes.

De vertaling van dit boek is mede tot stand gekomen dankzij een bijdrage van het Institut Ramon Llull

Oorspronkelijke titel: *Puja a casa*

Auteur: Jordi Nopca

Oorspronkelijke uitgever: L'Altra Editorial, Barcelona, 2015

Copyright © Jordi Nopca, 2015

Copyright © Vertaling uit het Catalaans: Pieter Lamberts

Copyright © Deze uitgave: Zirimiri Press, 2016

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Henrike Olasolo en Cristina Richarte

Gedrukt en gebonden in Nederland

ISBN 978 94 90042 10 3

NUR 304

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij en de auteurs.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior written permission of the publisher and the authors.

www.zirimiripress.com